

"Jeg bringer hermed en efterlysning"

Klumme "nr. 13" af Trine Gadeberg

Jeg bringer hermed en efterlysning. Hvor er det gamle program Hopla med Otto Leisner blevet af? Er det røget i samme skuffe med Piet van Deurs: "Hvad er det"?

Jeg synes det var så hyggeligt at gætte med på hvad de gamle arkæologiske fund kunne være. Nu er det vist mig der er blevet et levn fra fortiden. Jeg er blevet så gammel, at jeg ikke forstår mig på min datters musiksmag og hvilke programmer hun vil se i fjernsynet. Og det slår som en boomerang, for jeg husker tydeligt mine forældres reaktion på mit musikvalg. De stod uforstående, når jeg satte Prince på pladespilleren eller Tarzan Boy. Og med angst for at lyde som en sur gammel hønsehund, vil jeg bare lige galpe lidt op.

Når min datter bruger fjernbetjeningen, går det så stærkt, at man vist ikke længere kan kalde det zap zap kultur, men i stedet operere med noget der går så hurtigt at det nærmer sig lysets hastighed. Og så er der alle de programmer der giver 5 minutes of fame.

Fortsættes →

Jeg har så ondt af de mennesker der smager lidt af det søde liv for så derefter at blive glemt. Det kræver en vis psyke at få en masse skulderklaps og så sekundet efter få et spark i røven. Vi sluger alle de programmer der dybest set handler om at blive stemt hjem. Jeg håber forældrene tager imod deres frasorterede og anerkender at det sandelig godt at de er gode til at lave perleplader.

Jeg synes det er så synd for vores børn, når de bliver opdraget i den tro, at det er vigtigt at de bliver til noget stort. De små poder skal præstere noget fantastisk hele tiden og jeg forstår godt hvis det afstedkommer præstationsangst. Det ville være så rart hvis vi kunne indføre et fag i skolen der hedder selvværd. Det skal skemalægges med et andet nyt fag der skal hedde: "kunsten at styre sine forældre i den rigtige retning".

Det er blevet vældigt moderne at blive berømt. VIP listerne der får invitationer til premiere på diverse ting, skal justeres fra minut til minut fordi kendisbølgen går hurtigere end den automatiske dør i metroen.

Fortsættes →

Trine Gadeberg

Og når det så er sagt, så er jeg da vældig stolt af min datters forskellige præstationer, men jeg er lige så stolt når hun viser tegn på et socialt gen og når hun får sig et godt grin sammen med veninderne i havens hængekøje. Og ja jeg står da også selv i spotlyset fra tid til anden. Min rejse har bare været noget længere og med et ophold på konservatoriet og lærerseminariet. Jeg er ikke sikker på at min psyke kunne holde til 5 minutes of fame. Så vil jeg hellere fordybe mig i perleplader og grave den ned i haven og håbe på at nogen finder den og stiller sig selv spørgsmålet: "Hvad er det?"

Trine Gadeberg